

прѣдъ хотелъ „Сиромашки“, близо при помѣщеніето на полковата канцелария, гдѣто се пазеше знамето. Слѣдъ малко, изнесохъ послѣдното съпровождано отъ една полурота; раздаде се командата: „смирно! на-плѣ-чо! Подъ знаме, слушай на-кра-улъ!“ . . . Музиката засвири обикновения вѣтрѣченъ маршъ и всички: Струмци, Плѣвенци и народъ, обърнахъ погледитѣ си къмъ осѣденото на смъртъ знаме. Стори ми се въ тази минута, че хилядитѣ герои, — като захванемъ отъ командира на 3-та друж. отъ Българското опълчение подполковника Калитина, който умрѣ съ него въ рѣката, — които изгинахъ подъ него при Стара-Загора, Шипка, Шейново въ 1877 год. и при Колоница, Брѣзникъ, Драгоманъ, Царибродъ и Пиротъ въ 1885 год., награждено съ голѣмъ Георгиевски кръстъ и другъ, на когото бѣ стѣпилъ коронованъ златенъ левъ, всичкитѣ тия, повтарямъ да каажъ, като че станахъ отъ гробовѣтѣ и заридохъ съ гласъ за свѣтинята, подъ която тѣ славно измрѣхъ! Всичкитѣ войници отъ Струмцитѣ, които бѣхъ воювали подъ него, брехнахъ и почти всички съ гласъ заплакахъ, плачехъ и мнозина отъ Плѣвенци, на които бѣ заповѣдано да игражтъ джелатската роль, заплакахъ мнозина и отъ присѣстующия народъ, плачехъ всички! Нѣмахъ нерви за да гледамъ повече тази сѣрдцераздираща картина и избѣгахъ, за да излѣжъ сълзитѣ си до край въ квартирата си. Въ стаята намѣрихъ майката на поручика Астарджиева, която тоже плачеше и до вечерята азъ не излѣзохъ на вѣнъ.

Надвечеръ, единъ войникъ дойде и ми каза какво бѣ станжло при винарското училище:

— „Господинъ капитанъ, — каза той и порони сълзитѣ — на полѣната, въ дѣсно отъ шосето,